

מזלזל DEODORANT SPRAY
לכל גופן...!

BRUT 33
מוצר איכות של FABERGE
להשיג בשוק, המחשביר לצרכן
כל בו שלום ובכרופות ומחירות
המוכרות

מיוצר על ידי
FABERGE

פרסום אבנת

לוחצת החברה בעד מוסד הנישואין. המגרי מתיות הו מתחילה במימסד, המעניק הקלות בדיוור רק לנשואים ולבעלי-מישפחות, ויוצר מצב שמוסד הנישואין אומנם קיים כהווייתו, אך אין מי שיאייש אותו, וכך הוא הופך סמל מקודש ונערץ שאין איש הראוי לבוא תחת כנפיו. אך סמלים קדושים הם, מטיבעם, אנאכרוניסטיים ונעדרים אנושיות.

נוכח מצב חברתי זה, מתהלכים רוב הפנויים כשהם מתוסכלים. אנשים רבים בודדים רק משום שעליהם להוכיח לחברה ולמישפחה ש"יש להם מישוה". ואז הם

”

החברה הישראלית אינה עושה דבר למען הבודדים

“

מתפשרים, יוצאים עם בן או בת-הזוג הבלתי-מתאימים, ובגבור לחץ המישפחה מתחננים — אבל אחר-כך מתגרשים. הגיי רישין היום אינם נחשבים עוד כטאבו, ואם בימים עברו היו זוגות נשואים חיי גיהנום ובלבד שלא יאלצו לעמוד בחרפה שבמעמד הגירושין, הרי היום, כאשר מנשי בות כבר רוחות חדשות, אין זוגות כאלה מהססים עוד להתגרש.

סיבה נוספת לריבויים של האנשים הפנויים בשנים האחרונות היא מתן ביטוי למאווים הכמוסים לחיות לבד. אם, בשנים עברו, נאלצו אנשים כאלה להדחיק את רצונם בחיירווקות בסני לחצי החברה, ולינישאל למרות רצונם, הרי היום הם חוסר שיים להצהיר על כך, ולא לחוש עצמם בודדים משום כך.

אך החברה, הנוהגת לזהות את המושג "לחיות לבד" עם המושג "בודד", הדביקה לאנשים אלה, הבודדים מתוך בחירה, את התווית הזרה להם. רבים אינם נישאים משום רצונם להיות לבדם, או מתגרשים מאותה סיבה עצמה.

עוד דיעה מוטעית הרווחת בקרב הציבור היא שלגברים מותר הכל, ואילו לנשים אסור. הנשים מרבות להתייחס לצד זה של הנושא, בעוד הגברים, ה"כלי-יכולים", אינם מתייחסים אליו כלל, ובצדק — זו אכן איננה הבעייה שלהם. לאשה יש אותה חירות כפי שיש לגבר — מותר לה ליוום ולדרוש.

היא זקוקה לשם כך לשלושה נתונים: בינה, טעם טוב ומידת סיכון. בדיוק כפי שהגבר נזקק להם, וכאשר הגבר דורש מן האשה דרישות שאינן עולות בקנה אחד

”

האגדה על עודף נשים היא מידע שנשתל ע"י סוכן זר

“

עם הטעם הטוב, היא יכולה פשוט לסרב. אבל או הוא יפנה אל אחרת, וההיא לא תסרב. לכן, מדוע לא יהיה הגבר חוסשי לדרוש מהאשה טובות-הנאה, כאשר היא נכונה להעניק לו אותן?

הפיתרון, כפי שמציעה אילנה גושן, גרושה בת 30, יכול לבוא רק מצד הנשים: "שהנשים תקבענה מראש מה טוב להן, ולא תנקטנה את כל האמצעים כדי להגיע למטרה — תפיסת חתן בכל מחיר, ואם זו המטרה, והאמצעים לא תמיד כשרים, עליה לדעת שהיא משפילה את עצמה." (כתבה ראשונה בסדרה)

כאשר חשפתי בסני אחד מבעלי מישרדים אלה את זהותי ומטרתי האמיתית, לאסוף מידע לצורך הכתבה, העמיד לפתע פני אדם צנוע הסולד מפיסוסם — הוא הציע לי כסף, ובלבד שהכתבה לא תצא לאור.

"את רוצה ממני כסף?" אמר, "אני מוכן לשלם לך כל סכום, בכל עת שתרצי, אפילו אלפי לירות, רק אל תפרסמי עלי את הכתבה." כאשר נוכח כי כספו אינו מרכז את עמדתו, איים: "תראי, לא כדאי לך — אני אשלח אלייך את האנשים שלי, הם כבר ימצאו דרך לעשות איתך את החשבון!"

כאשר ראה שאימיו נוסלים על אוזניים ערלות, החל פונה אל מידת-הרחמים שבי — "את יודעת שאת יכולה להרוס לי את שמי הטוב? אני נשוי, בעל מישפחה ועסקים — אני מתחנן לפניך", אמר בקול-בוכים, ומיד הפך את הטון תקיף יותר:

"אני בכלל לא מתעסק בשידול-לזנות — היה לך רושם מוטעה. את באת וביקשת להרוויח הרבה כסף — או פשוט עזרתי לך", אמר האיש, שרק לפני שבוע טען

רותי: "אני שמרנית."

לסני חברתי רינה, בנוכחותי, לאחר שבאה למישרדו ביומתי — כדי לאמת את תוכן הכתבה — כי בעצם, "לא נעים להגיד — אבל מה שאני עושה עכשיו זו גם סרסרות."

”ס” וחרייה-ברידות” הללו מתוה-כמים מאד, ורותמים לרשותם את חרושת השמועות ואמצעי-התיקשורת. שמועות מנופחות על עודף נשים מהלכות בעיר, עיתונאים ממולחים, "מגלים" בפומבי את סודות הצופן השמור ביותר של "מיכר-צעי לכידת חתן בכל מחיר".

הנה, במיבצע מודיעיני מזהיר הצליחה עיתונאית אחת לחדור ללישכה המרכזית לסטטיסטיקה, ולגלות שם כי ה"אינפלציה" בנשים, לא היתה, בעצם, אלא מידע שנשתל עליידי סוכן זר, והמיספרים מדברים בעד עצמם: לפי דיווחי הלישכה המרכזית לסטטיסטיקה, מיספר הגברים הפנויים גילאי 20-50 בשנת 1973 היה 24,643, לעומת 18,873 (1) נשים בלבד באותה קשת גילים! הבדידות היא רעה חולה בעולם כולו, ואינה קשורה דווקא למוסד הרווקות. אלא שבישראל כורכים את הבדידות עם הרוי-קת לאי-הסדר, ותחת שתסתגל לתופעה של ריבוי האנשים הפנויים ולבוא לקראתם.